

DJH-1

P 55

KOÇI
PETRITI

Të dashurova

Ty

vjersha
dhe
poema

D A S H U R I A

Ish një vajzë

e ish një djalë,

vajza e donte

e djali e donte,

po Shkumbini i madh me valë
i kish ndarë e s'i bashkonte.

Dhe thërrisnin:

Ooo, të dua,

po kjo klithmë e lashtë fjalësh
u dëgjohej:

Jooo, s'të dua,

nëpër thashetheme valësh.

E humbisnin të dy shpresën
e shpresonin prapë më tepër,
siç humbet dhe dita vesën
dhe e gjen mëngjesin tjetër.

Ooo, të dua, nisej fjala,
joo, s'të dua mbërrinte zallit,
vajza thosh:

Më piftë vala,
të përpiftë,
i vinte djalit.

Hidhnin fjalën ta kalonin,
shprishej porsi plisi i kumit,
hidhnin gurin të qëllonin,
binte mu në mes të lumit.

Bot, me buzë, bot me duar,
afër dallgës së ndërkyer,
herë për jetë dashuruar,
herë për vdekje të zhgënjyer.

Një çast lumi
s'ish më lumë
mes dy maleve të mallit,
dhe u bind e ra në gjumë
dhe u hap e fjeti zallit.

Rendi vajza e
rendi djali
sa u ngrit një erë e marrë
që rrëzoi shkëmbinj nga mali
e një breshër që s'ish parë.

Zgjatën duar,
vunë gurë,
shtruan dhembjet që nuk thuhën
gjer mbi lumë u bënë urë
të kalojnë ata që duhen...

Ish një vajzë e ish një djalë...

VALLJA GORARE

Me një shtyrje gjuri ngjitet,
me një thyerje gjuri zbret,
sikur ecën nëpër vitet
e çon historinë e vet.

Me çdo palë fustanelle
fllade mbledh, furtunë përcjell,
herë muros një mur kështjelle,
herë përkulet, lule mbjell.

Sa shpalos një shenjë shamie
nga mëngoret e mëdha,
del një re thëllëzërie,
sikur plot me zogj i ka...

Pa kur bën një shenjë me vetull
ç'gurrë gërnetash rrokullis,
njëqind shqipe mbledh nën sqetull,
dyqind shqipe larg i nis.

KUDHRA

Dhe me një shtrëngim të dorës
shoku shokun supit kap,
brof të shohë nga mali i Gorës
mbi Tomor e mbi Korab.

Nën opingat xhufkëkuqe
tokën dredh e ajrin gris,
herë përzen një nisje lufte,
herë në hon një xhind gremis.

Dhe me vetëtimë të xhufkës
burri burrin rrok në krah,
brof të shohë nga sheshi i luftës
përtej maleve çfarë ka!

Më një shtyrje gjuri ngjitet,
me një thyerje gjuri zbret,
sikur ecën nëpër vitet
e çon historin e vet.

KUDHRA

Tregojnë se «zhdukej» prej zyrës ai,
«braktiste» karrigen që mban
dhe thanë: ta shohim ku shkon ky njeri,
dhe e gjetën diku me çekan.

Shaluar mbi kudhër ngre dorën dhe rreh
një hekur të rëndë e këndon,
kam qenë këtu e jam ngjitur atje,
kjo kokë këtë s'e harron.

Kam qenë këtu pa jam ngjitur atje,
mendon e mes njerëzve zbret
e populli djalin e do dhe e ngre
në shkallët e ngjitjes së vet.

Dhe frynë e shfrynë stuhi të mëdha,
nga shkallët ra një, edhe një,
po kurrë ai s'u lëkund e nuk ra
se kudhrën taban kish nën të.

*E kurrë ai s'u bë tym e tufan,
nuk shkeli si xhind sipër kudhrës,
mbi katër «potkonjtë» e karriges që mban
a mbi katër «patkonjtë» e veturës...*

N O T A

Thonë s'ngre peshë firma jote,
gabohen sigurisht
se ti nën një gërvishtje note
fsheh dhelprën me gjithë bisht.

Dhe mund ta vësh atë dhe shtatë,
po mund ta vësh dhe dhjetë,
sikur ta paska lënë yt atë
ta ngresh ujin përperjetë.

E ndonëse, s'je as kuzhinier,
as shitës me banak,
të bie nota erë derr,
të bie erë konjak.

Të bie nota erë, të bie
se kjo djall jetë private
qenka plot prova grykësie,
plot ngasje delikate.

Dhe ky kompleks kaq delikat
t'ushqen diçka kthetore,
të rrit ca thonj që nis i zgjat
në thelën shoqërore.

Dhe mund ta vësh atë dhe pesë,
po mund ta vësh dhe katër
për iks kunatë, a krushkë, a mbesë
që ty s't'u mbajt me hatër.

Kaq ke në dorë kaq bëke ti,
kaq bëke sigurisht,
sikur të kesh thonj si ari
a s'do të bëje iks,

A s'do të bëje ypsilon,
a zetë sikur, sikur
të jesh një shef në një seksion
i ngjitur gur mbi gur?